

Nyhedsbrev

Rehabilitering i hjemmet

Et anderledes liv

*Af journalist Steen Kabel, Socialinform
Frederiksborg Amts nyhedsbrev. Nr. 1, Feb. 2004.*

Den 8. december 2002. Den dag glemmer Mogens aldrig. Den dag forandrede fuldstændig hans kone Annettes liv. Og dermed også hans liv.

- Annette mærkede kort tid efter at vi var gået i seng et smæld i nakken, og så fik hun efterfølgende en frygtelig hovedpine. Hun kom forholdsvis hurtigt på hospitalet, hvor de kunne fortælle, at det var en hjerneblødning. Det var noget af et chok at få for mig og vores tre hjemmeboende børn, siger Mogens.

Annette fik indopereret en ekstern ventil og kom sig dog hurtigt, mens hun var indlagt på Rigshospitalet. Men efter en uges tid fik hun en blodprop i hjernen, og den ødelagde dele af venstre hjernehalvdel og forårsagede dermed de skader, som Annette har i dag. Skader der blandt andet betyder, at hun ikke kan føre en samtale med sin mand og børn. Hun kan heller ikke hverken læse eller skrive længere.

Dagligdagen

Annette er hjemme nu efter et langt hospitals- og genoptræningsforløb. Hendes hverdag er præget af, at hun kan udføre enkle operationer som at vaske tøj, støvsuge og klare opvasken. Mere komplicerede operationer, hvor flere elementer skal sættes sammen som eksempelvis at lave mad og planlægge indkøb, kan hun ikke overskue. Hun kan selv klare den personlige hygiejne. Og hun går forholdsvis godt på trods af en lammelse i vestre side. Hun kan godt komme rundt til daglig.

- Hun har for eksempel lært sig at tage bussen frem og tilbage til Kommunikationscentret i Hillerød. Det betyder meget for hende, at hun har mulighed for at komme ud blandt andre mennesker. Og det betyder også meget, at hun ikke hele tiden er afhængig af, at der er et andet menneske til at hjælpe hende, understreger Mogens.

Han tilføjer, at det også betyder meget for ham, fordi det aflaster ham i hverdagen, at hun selv kan komme rundt til forskellige aktiviteter.

Genoptræning

Annette har været inde i en genoptræningsforløb, som er en del af projekt Rehabilitering i hjemmet, siden hun kom hjem i marts 2003. Neuroteamet kom i starten hver dag og kommer nu i hjemmet tre dage om ugen i fire timer, hvor de arbejder med at lære Annette at kunne fungere i hverdagen derhjemme og samtidig træner de hende i at kunne færdes i trafikken på egen hånd. Desuden går Annette til ergoterapi og kommunikationstræning.

- Annette er i den heldige situation, at hun kan lære at udføre en del af tidligere simple og kendte funktioner ved at gentage dem mange gange. Det betyder, at hun gør rimelig store fremskridt takket være genoptræningen i hjemmet, de største fremskridt skete i starten af genoptræningen. Så den er vi meget glade for, pointerer Mogens og tilføjer:
- Og det er ganske enkelt fremragende, at det foregår i vores eget hjem. Hun bliver meget mere fortrolig med at være hjemme, fordi hun lærer at udføre de daglige rutiner, og hun bliver fortrolig med, hvor de forskellige ting ligger i huset.

Statusrapporten

Hver dag skriver neuroteamet på en diskette, hvad de har lavet i løbet af dagen. Det er Mogens glad for, fordi han på den måde kan følge med i, hvad der sker med Annette, mens hun er væk fra hjemmet.

Hver tredje måned er der et såkaldt handleplansmøde, hvor også Udviklingscentret deltager. Og de møder fungerer godt nu.

- Her bliver der hver gang formuleret nye målsætninger for den kommende periode, og det bliver der så fuldt op på efterfølgende. Det kører meget professionelt, og som ægtefælle bliver jeg helt klart inddraget i proces. Somme tider føler jeg mig næsten for meget inddraget for meget.

- Specielt i starten havde jeg mere brug for, at de kom med nogle konkrete idéer til, hvad der skulle ske. At de havde nogle faglige bud på, hvad der var godt for Annette. De første møder havde lidt for meget karakter af at være en brainstorming, og det havde jeg svært ved at forholde mig til. Jeg savnede nogle klare meldinger fra deres side, hvor de trådte i karakter, fastslår Mogens.

Men nu er der en fin balance mellem inddragelse på den ene side og en faglig styring på den anden side. Desuden stod det mig ikke helt klart, hvem der i det store team omkring Annette havde det samlede ansvar for Annettes genoptræning, Det var øjensynligt et af de "ømme" punkter, men vi aftalte, at det samlede faglige ansvar for genoptræningen lå hos Udviklingscentret. Det var en stor hjælp for mig, tilføjer Mogens, at jeg havde én jeg kunne gå til, når der var spørgsmål.

- Jeg synes, at genoptræningen kører helt perfekt nu. Det er en stor hjælp for Annette, at hun genvinder nogle af sine færdigheder. Men det er faktisk også en stor aflastning for mig, at der bliver købt ind og lavet mad et par gange om ugen. Så er jeg fri for at spekulere på det de dage. Der er nok andet at tage sig af med fuldtidsarbejde og tre hjemmeboende børn på 12, 12 og 14 år, 1 pige og 2 drenge.

Et kæmpe ansvar

Det sværeste for Mogens er, at det er meget begrænset, hvor meget han kan kommunikere med sin kone i hverdagen. Hun forstår meget af det, der bliver sagt, men har meget svært ved at udtrykke sig, og det giver helt klart nogle store begrænsninger i kommunikationen ægtefællerne imellem. Derudover er det en lang proces at vænne sig til, at Annette er en anden person end den hun var før ulykken skete.

Mogens kæmper han en kamp for, at de tre børn skal have et liv så tæt på det, de havde, før deres mor blev syg. Så derfor er der ikke meget plads i hverdagen for Mogens til at gøre noget for sig selv. Mogens lægger dog vægt på også at have nogle åndehuller for sig selv, hvor få og små de end måtte være.

- Jeg føler virkelig, at jeg har fået et kæmpe ansvar og en meget stor opgave at løse, så derfor er jeg også glad for, at samarbejdet med kommunen og amtet fungerer så gnidningsløst, som det gør, siger Mogens afslutningsvis.